

Zandvoort. — Een binnenzeetje.

LANGS DE NOORDZEE

ZANDVOORT

Zandvoort. — Strandvermaak.

Voerden we u, vriendelijke lezers, een vorigen keer naar het stille vrindelijke Bergen, thans zal het een vrij wat drukker plekje aan de Noordzee zijn, waarheen we u meenemen; u raadt het al, want vanaf Bergen zuidwaarts afzakkend komen we te . . . ja, eerlijk gezegd, kwamen we te Wijk aan Zee; maar dat leek ons in de stemming, waarin wij dien morgen waren, te... te kalm. Want . . . eerlijk gezegd: „Een mensch is niet eens zus of hij is ook wel eens zoo". Het is een oud spreekwoord, maar een waar, en het zal U, vrindelijke lezeressen en lezers, ook wel zoo gaan. Wij kozen dus de eerstvolgende zuidelijker gelegen badplaats aan de Noordzee: Zandvoort.

In de Tempeliersstraat te Haarlem namen we de tram, die van Amsterdam ons met het wijd vermaarde Zandvoort verbindt. Het weer was, zooals een juffrouw het terecht noemde, „merakel fijn." 'n Hitte, menschen, daar uw dienstwillige dienaren niet van weerom hadden. En 'n menschen... opgepakt als sprot. De kinderen, met blikken emmers en houten schopjes uitgerust, blerden van ongeduld om te graven en zich onherkenbaar te bevuilen, en maakten 'n leven als 'n oordeel, maar ze moesten hun hartstocht bedwingen tot er zand was, en daarvoor moest eerst het stelletje te Zandvoort arriveeren. Daar was geen doen aan. Een moeder verbood een al te luidruchtigen nakomeling met de ongunstige woorden „schep nou niet zoo op", maar er was nog niks op- en nog niks af te scheppen, zei de kleine kwibus. Ja, je moet er tegenwoordig bij de kinderen maar om komme.

We kwamen net bijtijds aan om te merken, dat een kruimel van een knulletje achter onzen rug aan ons fototoestel zat te peuteren, en wij redden de camera nog als door een wonder. Nog één minuut, . . . en het kostelijke kastje was ten prooi gevallen aan de door paedagogen hooggeroemde maar dikwijls toch erg schadelijke onderzoekingsdrift, den kinderen eigen.

De Kerkstraat, die naar het strand leidt, (tenminste als je er aan de dorpszijde in gaat) zat, zeg maar, vastgestampt met menschen en kinders. Er was geen doorkomen aan. Je kon wel over de hoofden loopen. Tenminste dat zeggen ze wel eens, maar eigenlijk zou het toch niet meevallen, denken wij. Voetje voor voetje schuivelden we dus maar langs den beganen grond voort, tot er ineens lucht kwam, lucht en licht. Vóór ons lag de wijde zee.

— Wat 'n waoter, wat 'n waoter, deed vol verbazing een Amsterdamsche opgeschoten jongen naast ons.

— En dan moet je bedenken, dat je nog alleen maar het bovenste ziet, beweerde zijn kameraad...

We vorderden nu beter. Alleen een poppenkast, omstuwd door ruim 'n duizend kinderen, stond den nieuwen stoet dagjesmenschen nog in den weg, maar met een omtrekkende beweging slaagden we erin het strand te bereiken.

Nu, daar was het niet mis. In de eerste plaats dan de zee, hè. Dezelfde zee als in Bergen; nou, en dan de zon, hè. Ook dezelfde als daar. Dan het zand, ánder zand, maar met meer papier bestrooid, je loopt hier op sommige plaatsen werkelijk in de papieren, zooals het spreekwoord zegt. Het was eb; aan een soort van binnenzeetje was 'n leger van kinderen aan het scheppen, bewaakt door de moeders die handwerkten of dommelden in de badstoelen of ter aarde uitgespreid lagen als balen boven- en onderkleeren. Dit is de afdeeling van de voorzichtiger moeders; de meer overspannene of dapperder menschen laten de kinderen in de zee zelf morrelen, maar de ware rust hebben ze niet. Elk oogenblik zie je de zielen met verwilderde blikken heen- en weer-stuiven, en hoor je ze met schelle kreten als stoom-draaimolen-lachmachines de namen van de kinderen uitgillen. Radeloos wagen ze zich een eindje de zee in, komen gewoonlijk terug met de kinderen, en bovendien zoozeer doorzoogde onderkleeren, dat je 'n oogenblik denkt met aangespoelde drenkelingen te doen te hebben.

Maar dat zijn de schaduwtjes van het groote lichttafereel: de hevige, ongegeneerde pret van, met en om de kinderen. En de groote menschen hebben niet minder plezier dan de ankommelingetjes; ze zijn uit en thuis aan het volle strand; het is net of je in de Kalverstraat bent, zooveel kennissen. — Zoo, ben jij daar ook? — Nou, of ik. — Allang? Logeer je hier? Reken maar . . . Een vuurwerk van groeten en gevleugelde woorden. De tentjes puilen uit van schaduw- en limonade-begeerigen, het ijs wordt bij dozijnen emmers aangevoerd en verslonden.

Ginds deinen gansche kudden zwemmers en zwemsters in de branding; elders voeren pleizierbootjes hoopjes plezier-menschen heen en weer; magere hitten dragen gedwee de aankomende ruitertjes en amazonetjes op hun houten ruggies; èn de badmannen en badvrouwen met hun koperroode bloote beenen zijn in druk bedrijf, hebben geen handen genoeg om al de klanten van pakjes, broekjes, mutsen te bedienen. Wandelende orkesten zijn alomtegenwoordig. spelen alles wat je maar wilt, en de juffertjes in hun witte jurkjes, witte kousen en witte schoentjes halen haar hartje op, want het zand mag niet heel makkelijk dansen, toch is het een heele leut zoo in de open lucht te draaien en te stappen en rond te dwarrelen.

Zandvoort. — Het openluchtbal bij het wandelend orkestje.

Maar een van de heerlijkste momenten van zoo'n dag is het opkomen van den vloed, die hoewel lang van tevoren verwacht, toch altijd weer plotseling de menschen komt overvallen en in een wilde vlucht wijken de landrotten achterwaarts; gillende vrouwen torsen dozijnen schoenen, schoppen, kleeren, emmertjes, gansche inboedels; gierend hollen ze door elkaar, en staan juist als ze denken weer goed en wel op 't droge te zijn, ineens weer tot de enkels in het schuimende water. De kinderen, die den heelen dag gewerkt hebben om groote dammen tegen den vloed op te werpen, jubelen als het water erover heen loopen komt, en werken en lachen en juichen en paddelen en plassen dat het een klinkklare prettigheid is.

Wij, kiek- en schrijfredacteur beiden, amuseerden ons, het moet ons van het hart, niet minder dan de kinderen; we zwommen, we waadden in de kinderen dien dag; we zaten er tot over de ooren in; ze frischten onze toch altijd min of meer geblaseerde persmenschenzielen op met hun jeugd en onstuimige pret en mateloos geluk om eenen vacantiedag, en uit dankbaarheid voor de verjonging, die ze ons gaven, kiekten we ze voor „Panorama".

Het was warm geweest. Het was vermoeiend geweest, en de menschen met kinderen begonnen af te zakken. Ook de zon zakte al aardig af. Maar zoo laag, op de zee bijna liggend, in een onmetelijken vuurgloed rondom, is zij wellicht op haar wonderbaarlijkst, op haar schoonst den ganschen langen zomerdag.

— „Wat 'n gezicht, mens, wat 'n gezicht," zoo roemde 'n dichterlijk-aangelegd dagjesmenschje dat prachtige schouwspel in het Westen, — „het is net 'n open bakkersoven"...

De kinderen verdwenen nu gaandeweg; in onafzienbare benden trokken ze naar trein en tram, met vader en met moeder, en met zuster en met broeder, oome Piet

Zandvoort. — Gezicht vanaf den Uitzichttoren.

Zandvoort. — Een beeld van de dichte dagelijksche strandbevolking.